

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Nowicka de Poraj
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSA Marek Boniecki (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) S.A. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt IX GC 902/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu treść:

„I. zasądza od (...) S.A. w K. na rzecz J. P. kwotę 3.760 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 października 2011 r.;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. nie obciąża powoda kosztami procesu:

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie: od J. P. kwotę 919 zł (dziewięćset dziewiętnaście złotych), a od (...) S.A. w K. kwotę 188 zł (sto osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;”;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

4. nakazuje pobrać od (...) S.A. w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 188 zł (sto osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1433/14

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 30 grudnia 2014 r.

Powód J. P. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w K. kwoty 29.520 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 października 2011 r. jako odszkodowania za naruszenie jego autorskich praw majątkowych w wysokości potrójnego wynagrodzenia, zwyczajowo uzyskiwanego za wykorzystanie jego wizerunku w Internecie. Naruszenie miało polegać na bezprawnym umieszczeniu na stronie internetowej pozwanej spółki wizerunku powoda przez okres 12 tygodni. Jako podstawę prawną roszczenia wskazano art. 79 ust. 1 pkt 3 b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że nie wykorzystywała w spornym okresie wizerunku powoda, a nadto nie została wykazana wysokość odszkodowania.

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej koszty procesu oraz nakazał pobrać od powoda koszty sądowe w kwocie 1107 zł.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, że wbrew przekonaniom stron, materiał z sesji zdjęciowej nie zawierał wizerunku w znaczeniu prawa cywilnego, które to pojęcie dotyczy niematerialnej sfery życia. Osoba dochodząca roszczeń, zgodnie z regułą z art. 6 k.c., powinna udowodnić za pomocą biegłego, że dobro dla którego domaga się ochrony stanowi przejaw działalności twórczej o wyjątkowych walorach. W związku z tym, że powód na ekspertyzę nie wyraził zgody należało ustalić, że wykonane przez niego usługi, które w świetle art. 750 k.c. należą do nienazwanych, nie noszą znamion utworu. Mając na względzie, że sądu nie wiąże podstawa prawna podana przez strony, prowadzono postępowanie mające na celu wyjaśnienie tych okoliczności, jakie z mocy art. 405 k.c. stanowią przesłanki odpowiedzialności z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, co w pierwszej kolejności wymagało ujawnienia relacji pomiędzy stronami. J. P. działając poprzez agenta K. S., w dniu 24 września 2009 r. zawarł z przedsiębiorcą M. B., działającą dla V., umowę o uczestniczenie w dniach 29 września i 30 września w sesji zdjęciowej do reklamy odzieży marki W.. Wynagrodzenie ustalono na kwotę 12 000 zł plus VAT, przy założeniu, że materiał z sesji będzie wykorzystany nie dłużej niż przez 12 miesięcy i tylko na stronach internetowych V.. Szerszy zakres wykorzystania rodził obowiązek dodatkowej zapłaty. Z powyższego wynika, że strony niniejszego postępowania nie były związane umową, jakkolwiek wysokość świadczenia należnego od B. B. była zależna od czasu i sposobu wykorzystania materiałów reklamowych przez pozwaną spółkę. Z naruszeniem warunków umowy z 24 września 2009 r. (...) zamieściła w 2011 r. na swojej stronie internetowej zdjęcie pozwanego z ogłoszeniem oferty pracy. Działając w taki sposób, strona pozwana w świetle art. 405 i 735 k.c. wzbogaciła się w sposób bezpodstawny o kwotę wynagrodzenia odpowiadającego pracy modela J. P., jaka by mu się należała, gdyby doszło do zawarcia umowy o udział w sesji dla potrzeb ogłoszenia oferty pracy w V.. Ustalenie takiej należności wymagało jednak zlecenia ekspertyzy, czemu J. P., pomimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu, stanowczo się sprzeciwił.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości apelacją powód, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Apelujący zarzucił naruszenie prawa procesowego: 1. art. 233 §1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, polegające na: a) bezzasadnym przyjęciu, że przedmiot umowy licencyjnej z dnia 24 września 2009 r. wraz z aneksem nr (...) z dnia 31 stycznia 2011 r. nie zawierał rozporządzenia utworem zawierającym wizerunek powoda; b) bezzasadne przyjęcie, iż powód nie udowodnił, iż dobro

osobiste, jaki jest jego wizerunek utrwalony w formie zdjęć w kampanii reklamowej marki W. należącej do (...) S.A. stanowi również utwór, czyli dzieło chronione prawnie w rozumieniu art. 81 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t. jedn. Dz. U. z 2006 r., Nr 90, poz. 631); c) ustaleniu, że powód nie zezwolił na dokonanie opinii z biegłego, co stoi w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym; d) błędne ustalenie, iż powód i pozwany nie byli związani umową licencyjną z dnia 24 września 2009 r. wraz z aneksem nr (...) z dnia 31 stycznia 2011 r., w sytuacji gdy była to umowa zrealizowana na zlecenie pozwanej, zawarta na rzecz osób trzecich (powoda i pozwanej) o bezpośrednich skutkach pomiędzy stronami procesu; 2. art. 278 k.p.c. w zw. z art. 130⁴ k.p.c. poprzez przyjęcie, iż obie strony przed datą ostatniej rozprawy zażądały powołania biegłego i zobowiązanie ich do uiszczenia zaliczki oraz poprzez niewydanie w tym przedmiocie postanowienia dowodowego o powołaniu biegłego, co uniemożliwiło powodowi sformułowanie stosownej tezy dowodowej i należyłą obronę swoich praw; 3. art. 232 k.p.c. i art. 236 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda przy pozwie oraz wraz z dalszymi pismami procesowymi; 4. art. 328 §2 k.p.c. przez wadliwe uzasadnienie wyroku, polegające na braku wskazania faktów uznanych przez sąd pierwszej instancji za udowodnione, dowodów na podstawie których uznano roszczenie powoda za nieuzasadnione oraz braku ustosunkowania się i oceny znaczenia treści zeznań świadków oraz dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda w toku procesu.

Powód zarzucił również: 5. naruszenie prawa materialnego – art. 79 ust. 1 pkt 3b w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy powód na podstawie ww. przepisu domagał się spełnienia „roszczenia o zapłatę wielokrotności wynagrodzenia z tytułu zawinionego naruszenia praw do utworu”, stanowiącego *lex specialis* w stosunku do „zwykłego” roszczenia odszkodowawczego, dekodowanego na podstawie art. 415 i nast. k.c.; 6. naruszenie prawa procesowego i materialnego – art. 405 k.c. oraz art. 750 k.c. w zw. z art. 321 §1 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie powód dochodzi zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia od pozwanej s tytułu umowy o świadczenie usług, co w ocenie powoda, stanowi orzekanie przez sąd pierwszej instancji o przedmiocie, który nie był objęty żądaniem pozwu; 7. naruszenie prawa procesowego poprzez nałożenie na powoda obowiązku uzupełnienia brakującej opłaty od pozwu, która w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego nie jest należna.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie częściowo.

Nie sposób odmówić słuszności zarzutom dotyczącym prawa procesowego.

W istocie Sąd Okręgowy nie wydał postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego przed wezwaniem powoda do uiszczenia zaliczki na poczet opinii biegłego. Powód przy tym w piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2014 r. nie wnosił o przeprowadzenie takiego dowodu, a po wezwaniu do uiszczenia zaliczki, w piśmie procesowym z 23 kwietnia 2014 r. wyraźnie wskazał na zbędność opinii biegłego dla rozstrzygnięcia sprawy, a jedynie z ostrożności wniosek taki zgłosił, który jednak rozpoznany nie został.

Sąd pierwszej instancji nie wydał także postanowienia o dopuszczeniu dowodu z przedłożonych przez powoda dokumentów. Uchybienie to zostało usunięte w postępowaniu odwoławczym, albowiem Sąd Apelacyjny uznał dowody te za istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zgodzić należało się również ze apelującym co do tego, że uzasadnienie zaskarżonego nie spełnia wszystkich wymogów określonych w art. 328 §2 k.p.c. W istocie poczynione ustalenia faktyczne są niepełne i brak jest zasadniczo jakiegokolwiek oceny dowodów. Nie oznacza to jednak, że orzeczenie Sądu Okręgowego nie poddawało się kontroli instancyjnej, albowiem mimo lakoniczności uzasadnienia, braku oddzielenia ustaleń faktycznych od wyciągniętych na ich podstawie wniosków, nieprzeprowadzenia oceny dowodów, można było dostrzec motywy, którymi kierował się Sąd pierwszej instancji, o czym świadczy również wyartykułowanie w apelacji stosownych zarzutów natury materialnoprawnej.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu Okręgowego, że: powód poprzez agenta K. S., w dniu 24 września 2009 r. zawarł z przedsiębiorcą M. B., działającą dla strony pozwanej, umowę o uczestniczenie w dniach 29 września i 30 września w sesji zdjęciowej do reklamy odzieży marki W.. Wynagrodzenie ustalono na kwotę 12 000 zł plus VAT, przy założeniu, że materiał z sesji będzie wykorzystany nie dłużej niż przez 12 miesięcy i tylko na stronach internetowych strony pozwanej. Szerszy zakres wykorzystania rodził obowiązek dodatkowej zapłaty. Powód nie był związany umową z pozwaną spółką, jakkolwiek wysokość świadczenia należnego od B. B. była zależna od czasu i sposobu wykorzystania materiałów reklamowych przez pozwaną spółkę. Z naruszeniem warunków umowy z 24 września 2009 r. strona pozwana zamieściła w 2011 r. na swojej stronie internetowej zdjęcie powoda z ogłoszeniem oferty pracy.

Powyższe okoliczności, poza zamieszczeniem zdjęcia powoda na stronie internetowej pozwanej spółki, były w sprawie bezsporne. Fakt zamieszczenia wizerunku powoda w 2011 r. na stronie internetowej pozwanej z ogłoszeniem oferty pracy wynika natomiast ze zrzutów strony zamieszczonych na płycie CD (k. 108), zapisów korespondencji mailowej między Ł. L. i K. S. oraz zeznań tych osób w charakterze świadków. Wskazane dowody korespondują ze sobą, stanowią spójną całość, zaś strona pozwana nie zaoferowała żadnych kontrdowodów, które pozwoliłyby wzruszyć powyższą ocenę.

Sąd Apelacyjny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a przeprowadzonego częściowo w postępowaniu odwoławczym, ustalił dodatkowo, że: w dniu 8 sierpnia 2007 r. powód zawarł z K. S. umowę o prowadzenie wszystkich spraw w zakresie lansowania, promocji i wszystkich wystąpień powoda jako modela. W §5 umowy wskazano, że K. S. będzie pobierać od modela prowizję od wszelkich zawartych umów związanych z przedmiotem umowy w wysokości 20% każdorazowego wynagrodzenia netto. Aneksami nr (...) do ww. umowy przedłużono jej obowiązywanie do 8 lutego 2012 r. (dowód: umowa z 8 sierpnia 2007 r. z aneksami – k. 56-63) W dniu 1 kwietnia 2010 r. K. S. i A. L. podpisali aneks do umowy z dnia 4 sierpnia 2008 r., rozszerzając zasięg rozpowszechniania wizerunku powoda na stronę internetową klienta przez okres 7 tygodni za wynagrodzeniem 4700 zł netto wraz z prowizją agencji. (dowód: aneks nr (...) – k. 55) W dniu 1 lutego 2011 r. K. S. i M. B. podpisali aneks do umowy z dnia 24 września 2009 r., rozszerzając zasięg rozpowszechniania wizerunku powoda na materiały (...) w okresie luty-kwiecień 2011 r. za wynagrodzeniem 4800 zł netto wraz z prowizją agencji. (dowód: aneks nr (...) – k. 51) Zdjęcie, na którym widnieje powód było eksponowane na stronie internetowej (...) od 22 sierpnia 2011 r. do 7 października 2011 r. w ramach ogłoszenia o poszukiwaniu osób do pracy dla pozwanej spółki. (dowód: zapis na płycie CD – k. 108) Pismem z dnia 16 września 2011 r. K. S. wezwał pozwaną spółkę do zapłaty w terminie 7 dni zadośćuczynienia za krzywdę powoda w kwocie 29520 zł w terminie 7 dni, a pismem z 11 października 2011 r., do zapłaty takiej samej kwoty z tytułu bezprawnego wykorzystywania wizerunku powoda w reklamach – w terminie 7 dni od otrzymania wezwania (dowód: wezwania do zapłaty wraz z dowodami doręczeń – k. 73-77)

Dowody na których oparł się Sąd Apelacyjny nie były kwestionowane co do zawartej w nich treści i brak było jakichkolwiek podstaw do podważania ich prawdziwości. W ocenie Sądu powód nie wykazał jednakże, aby jego zdjęcie zamieszczone było na stronie pozwanej spółki dłużej niż to wyżej ustalono. Okoliczność taka nie wynika z korespondencji mailowej między K. S. a Ł. L., w której ten ostatni nie potwierdza czasu korzystania z wizerunku. Nie czyni tego również w swoich zeznaniach. W sytuacji kwestionowania przez stronę powodową także terminów zamieszczenia zdjęcia przedstawiającego powoda, same twierdzenia powoda wsparte nawet pośrednio zeznaniami K. S. – bardzo ogólnymi zresztą w tym zakresie – oraz informacją w mailu skierowanym do Ł. L. za wystarczające uznane być nie mogą.

Nie można podzielić natomiast zarzutu apelacji zasadzającego się na stwierdzeniu, że przedmiotem umowy licencyjnej z dnia 24 września 2009 r. był utwór zawierający wizerunek powoda. Definicję utworu zawiera art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t. jedn. Dz. U. z 2006 r., Nr 90, poz. 631 ze zm., dalej: u.p.a.p.p.). Wytwór niematerialny, aby uzyskać kwalifikację utworu musi spełniać łącznie następujące przesłanki: stanowić rezultat pracy człowieka, stanowić przejaw działalności twórczej, mieć indywidualny charakter i zostać ustalony (por. J. Barta, R. Markiewicz, Komentarz do art. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, LEX). W dziedzinie fotografii z uwagi na jej zasadniczo odtwórczy charakter, za „twórczość” w rozumieniu art. 1 ust. 1

u.p.a.p.p. można uznać świadomy wybór momentu fotografowania, punktu widzenia, kompozycji obrazu, oświetlenia, i.t.p., które to działania nadają fotografii indywidualne piętno (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2002 r., III CKN 1096/00, OSNC 2003/11/150). Już z tego punktu widzenia można mieć wątpliwości w uznaniu fotografii, na której przedstawiony jest powód za utwór. Czynienie w tym miejscu głębszych rozważań wydaje się jednak zbędne, zważywszy na fakt niewykazania przez powoda, aby przysługiwały mu autorskie prawa majątkowe do fotografii. Takowe przysługiwałyby niewątpliwie twórcom, stosownie do art. 8 ust. 1 u.p.a.p.p. Oczywiście nie można wykluczyć wkładu twórczego osoby pozującej do zdjęcia, lecz sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi, a przynajmniej nie została wykazana. Powód nie udowodnił także, aby nabył autorskie prawa majątkowe do fotografii, stosownie do art. 41 ust. 1 u.p.a.p.p. W umowie z dnia 24 września 2009 r. mowa jest jedynie o licencji na wykorzystywanie wizerunku powoda utrwalonego na zdjęciach, co nie jest jednoznaczne z przeniesieniem na powoda autorskich praw majątkowych do samej fotografii jako utworu. Jest to tym bardziej oczywiste, że na zdjęciu powód nie występuje sam.

Wbrew przekonaniu skarżącego sam wizerunek nie podlega ochronie jako autorskie prawo majątkowe na podst. art. 79 u.p.a.p.p. Ochrona wizerunku przewidziana jest natomiast w art. 81 oraz art. 83 u.p.a.p.p. Powoływany w ostatniej kolejności przepis odsyła z kolei w przypadku bezprawnego naruszenia prawa do wizerunku do roszczeń opisanych w art. 78 u.p.a.p.p., który reguluje ochronę autorskich praw osobistych i przewiduje jedynie prawo żądania usunięcia skutków naruszenia prawa, zadośćuczynienie za krzywdę oraz zasądzenie odpowiedniej kwoty na cel społeczny. Brak jest zatem jurydycznych podstaw do stosowania art. 79 u.p.a.p.p. w przypadku naruszenia czyjegoś wizerunku.

Powód w pozwie domagał się odszkodowania za bezprawne wykorzystanie swojego wizerunku. Nie powoływał się natomiast na krzywdę, której doznał, co wykluczało uznanie, iż żąda on zasądzenia zadośćuczynienia. Z kolei fakt, iż skarżący wyraźnie określił, że wysokość należnego mu świadczenia znajduje uzasadnienie w art. 79 ust. 1.3.b u.p.a.p.p., nie może pozbawiać go prawa do odszkodowania, w sytuacji uznania, że przepis ten nie znajduje zastosowania. Zauważyć w tym miejscu należy, iż zapłata dwukrotności lub trzykrotności stosownego wynagrodzenia stanowi w istocie zryczałtowaną formę naprawienia szkody.

Działanie strony pozwanej nosiło znamiona deliktu. Oczywistym jest, że pozwana spółka jako profesjonalista musiała zdawać sobie sprawę z bezprawności swojego działania. Nawet przyjęcie, że pracownik spółki zamieścił zdjęcie przedstawiające powoda, nie upewniwszy się wcześniej, że może to uczynić, należałoby traktować jako niedbalstwo rodzące odpowiedzialność za czyn niedozwolony na podst. art. 430 k.c. Na skutek zawinionego działania strony pozwanej powód poniósł szkodę równą wartości wynagrodzenia, którego nie uzyskał. Sąd Apelacyjny uznał, że nie wymagało wiadomości specjalnych ustalenie wysokości szkody w tym wypadku. Jak wynika bowiem z treści aneksu nr (...) z 1 kwietnia 2010 r. powód za rozpowszechnianie wizerunku w Internecie przez okres 7 tygodni uzyskiwał wynagrodzenie w kwocie 4700 zł netto (nota bene zbliżone do podstawy wskazywanej w pozwie). Jak podano wyżej, bezprawne wykorzystanie wizerunku powoda trwało w rozpoznawanej sprawie również 7 tygodni. Jak jednak wynika zarówno z treści aneksu nr (...), jak i aneksu nr (...) (k. 51), każdorazowe wynagrodzenie powoda uwzględniało prowizję agencji, która w przypadku skarżącego, zgodnie z umową z dnia 8 sierpnia 2007 r. wynosiła 20%. W tym zakresie można byłoby mówić zatem o szkodzie agenta. Wbrew także twierdzeniom apelującego, nie było podstaw w tym wypadku do doliczenia stosownego podatku od towarów i usług. Odszkodowanie należne powodowi nie podlega bowiem opodatkowaniu stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t. jedn. Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.). Nie świadczy on bowiem w tym wypadku żadnych usług w rozumieniu art. 8 ww. ustawy (por. A. Bartosiewicz, Komentarz do art. 8 ustawy o podatku od towarów i usług, LEX, teza 10).

W konkluzji powyższych rozważań dojść należało do przekonania, że należne powodowi odszkodowanie zamyka się kwotą 3760 zł (20% x 4700 zł).

Od przyznanego świadczenia należało zasądzić odsetki ustawowe na podst. art. 481 §1 i 2 k.c. Jako datę wymagalności roszczenia, stosownie do art. 455 k.c. przyjęto dzień 19 października 2011 r., w którym upłynął termin wyznaczony w drugim wezwaniu do zapłaty. Wezwanie z września 2011 r. nie mogło odnieść zamierzonego skutku z dwóch powodów. Po pierwsze, obejmowało ono żądanie rodzajowo odmienne, tj. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Po wtóre, wystosowane zostało jeszcze w trakcie trwania spornego okresu naruszenia prawa powoda.

Wobec powyższego, nie mógł odnieść także zamierzonego skutku zarzut naruszenia art. 405 k.c. i art. 750 k.c., które w rozpoznawanej sprawie nie miały zastosowania. Nie negując także twierdzenia powoda o związaniu stron umową licencyjną, zważyć należy, iż w dacie zdarzenia już ona nie obowiązywała.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu przyjęto art. 102 k.p.c. Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że powód przegrał sprawę w większym stopniu niż pozwana spółka. Jednak zważywszy na fakt, że to zachowanie strony pozwanej, która mimo oczywistego naruszenia prawa powoda i wielokrotnych wezwań, nie podjęła jakiejkolwiek próby zadośćuczynienia jego słusznym co do zasady roszczeniom, doprowadziło do konieczności skierowania sprawy na drogę procesu, w trakcie którego pozwana w najmniejszym stopniu nie przyczyniła się do wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności. Ponadto obciążenie powoda należnymi pozwanej kosztami pochłonęłoby w całości należne mu świadczenie, co przy postawie strony pozwanej byłoby niesprawiedliwe.

O nieuiszczonych kosztach sądowych, które ograniczyły się do części opłaty od pozwu, orzeczono na podst. art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. – o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.). Skarżący przegrał sprawę co do kwoty 25.760 zł, z czego 5% wynosi 1288 zł. Od tej wartości odjąć należało uiszczoną przez powoda część opłaty, tj. 369 zł. Różnicę w wysokości 919 zł winien ponieść powód. Pozostała część opłaty od pozwu obciążała stronę pozwaną (5% x 3760 zł). Wskazać w tym miejscu trzeba, że obciążenie powoda nieuiszczoną częścią opłaty od pozwu znajdowało uzasadnienie w art. 130³ §2 k.p.c., co czyni zarzut apelacji w tym zakresie bezzasadnym (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZ 32/13, LEX nr 1375422).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 §1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powodowej ograniczyły się do wynagrodzenia radcy prawnego (450 zł) orzeczono na podst. art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §6 pkt 3 w zw. z §12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), mając na uwadze wysokość ostatecznie zasądzonego świadczenia. Nieuiszczoną częścią opłaty od apelacji obciążono stronę pozwaną na podst. art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. – o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.